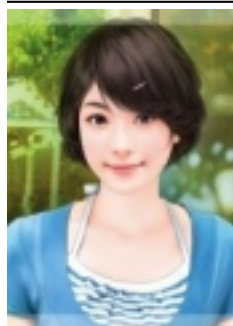

Muốn Ôm Em Như Bây Giờ

Contents

Muốn Ôm Em Như Bây Giờ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12

Muốn Ôm Em Như Bây Giờ

Giới thiệu

Cô và anh là thanh mai trúc mã từ nhỏ nhưng hai người đã nuôi tình cảm từ rất sớm và cho tới khi t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muon-om-em-nhu-bay-gio>

1. Chương 1

Hứa Huyền tăng ca đến rất khuya, lúc này trong công ty chỉ còn lại một mình cô. Bên ngoài trời tối triệt để, khí trời đã vào đầu mùa đông, cho nên cảm giác một chút lạnh. Con đường này lúc gọi xe luôn luôn khó khăn, hơn nữa lại là buổi tối. Cô đứng ở đầu đường đã trọn nửa canh giờ, nhưng mà một chiếc xe taxi cũng không có thấy.

Hứa Huyền xoa xoa tay, trong lòng có chút gấp gáp. Nơi này cũng không phải là một mình cô đợi xe, bên cạnh cô chính là một chàng trai so ra với cô có lẽ đã chờ lâu hơn. Sau đó cho dù có xe, cô cũng phải nhường người ta lên trước, rồi tiếp tục chờ đợi xe tiếp theo.

Tình hình này làm cho mặt Hứa Huyền có chút như đưa đám. Đang than thở thì một chiếc xe taxi rẽ sang bùng binh chạy tới đây. Hứa Huyền quay đầu xem một chút chàng trai đứng cách đó không xa, trong đáy lòng tràn đầy hâm mộ.

Anh rốt cục có thể giải thoát tình trạng này, mà cô còn phải tiếp tục chờ.

Hứa Huyền quay đầu trở lại bị thương xoa xoa một chút lòng bàn tay, muốn làm mình ấm áp hơn, nhưng là bất kể thế nào, giá lạnh vẫn thủy chung vây quanh lấy cô.

Bên tai chợt truyền tới một thanh âm.

“Muốn đi xe taxi sao?” Cô theo tiếng gọi ngẩng đầu nhìn, là anh. “Anh trước đi đi, tôi đợi thêm một chiếc nữa.” Dưới ánh đèn đường hoàng hôn, cô loáng thoáng thấy anh giống như đang mỉm cười.

Hứa Huyền chần chờ một chút, “Này. Không tốt lắm đâu? Anh cũng đã chờ lâu như vậy.”

“Không quan hệ” cô thấy rõ ràng, anh thật sự là đang mỉm cười, “Em là con gái, đã trễ thế này, một mình đứng đây thật không tốt, đi trước đi!”

Anh vừa nói vừa phất tay gọi cô.

Ngồi vào trong xe Hứa Huyền ngẩng đầu lên nói: “Cám ơn anh!”

Anh đối với cô từ từ cười một tiếng: “Không có gì lớn lao, không cần khách khí như vậy!” Hứa Huyền có chút sợ sệt với nụ cười này.

Thật là một chàng trai tuần tú, hơn nữa lúc cười lên, đáy mắt lóe lên một chút đắc ý, mê người không nói nên lời.

Anh khép cửa xe lại, đối với cô phất tay tạm biệt, rồi hướng tài xế khoát tay, ý bảo có thể đi.

Xe khởi động, chậm rãi trượt lên phía trước, tài xế cũng không có lái xe đi, bởi vì trước mặt xảy ra chút sự cố, có chút kẹt xe. Cách cửa kính, Hứa Huyền nhìn chàng trai phía ngoài, anh cũng đang chà xát tay.

Hứa Huyền trong lòng rối rắm.

Anh so với cô đứng đợi còn lâu hơn, mặc dù là con trai, nhưng cô có mặc áo khoác ngoài, anh lại chỉ một thân âu phục, nói vậy giờ phút này chắc anh cũng đang rất lạnh.

Phía trước như cũ đông ngẹt, xe từ từ mở ra, cách chỗ đứng đợi cũng không xa lắm. Hứa Huyền hấp tấp nhìn xuống, rốt cục có chút xúc động đối với bác tài xế nói một tiếng: “Bác tài xế, phiền bác xoay đầu xe, chúng ta trở về chỗ lúc này được không?”

Bác tài xế về mặt kinh ngạc, “Có thể.” Thoáng qua hiểu được một chút chuyện: “Đi đón cậu trai mới rồi sao?”

Hứa Huyền ngượng ngùng cười cười.

Xe trở lại chỗ lúc này. Anh quả nhiên còn không có một chiếc xe tới đón, đang đứng ở ven đường xoa xoa tay dậm chân.

Thấy xe quay trở lại, anh về mặt bất ngờ. Hứa Huyền đẩy cửa xe ra đối với anh nói: “Lên xe đi! Thời điểm này đón xe rất khó, chúng ta cùng nhau đi!”

Anh do dự một lúc, rốt cục mở cửa xe bên cạnh ra.

“Cái kia, cám ơn nhiều!” Anh đối với Hứa Huyền mỉm cười, lên xe nói nhỏ với tài xế, “Bác tài, trước đưa cô ấy về!” Lại báo địa chỉ của mình, “Sau đó đưa cháu về!”

Tài xế suy nghĩ một chút, không khỏi nói: “Đưa cậu về trước, đưa cô ấy về còn phải vòng lại một lần nữa!”

Hứa Huyền lập tức nói: “Đưa anh ấy về trước đi!”

Anh lại ý kiến kiên định: “Không được, đưa cô ấy về trước!” Anh quay đầu đối với Hứa Huyền cười cười, “Đừng cãi nữa, em là con gái, phải ưu tiên trước!”

Hứa Huyễn nhìn anh nở nụ cười đẹp mắt, đáy lòng có chút cảm động. Xã hội này càng ngày càng coi trọng vật chất, ích lợi cao hơn hết thảy, chân tình ngày càng mỏng manh, có lúc ngay cả đồng nghiệp nhiều năm với nhau đều chưa chắc sẽ nói mấy câu này, không thể tưởng tượng cho tới hôm nay cô lại được một người xa lạ dành cho sự khiêm nhường và quan tâm.

Dọc theo đường đi, Hứa Huyễn không ngừng ở phía sau cẩn thận liếc nhìn hình ảnh anh trên kính chiếu hậu. Hoàn hảo, cũng không có bị anh phát hiện.

Ngày thứ hai đi làm, cả ngày Hứa Huyễn toàn đắm chìm trong chán nản cùng mệt mỏi.

Cô rất hối hận chính mình tối hôm qua trước khi xuống xe không có lấy hết dũng khí hỏi anh tên gọi là gì, số điện thoại di động. Cô không nghĩ tới mình lại nhớ mãi không quên một người xa lạ như vậy.

Cô bắt đầu mỗi buổi tối làm thêm giờ, coi như công việc cũng đã làm xong cô cũng không chịu về sớm, mà sẽ chờ đến cùng giờ ngày hôm đó để ra ngoài bắt xe, nghĩ tới nếu làm như vậy không biết có cơ hội gặp lại anh lần nữa không.

Rất đáng tiếc, nguyện vọng của cô không thấy thực hiện được. Lại thấy liên tiếp đông lạnh mấy buổi tối, vài người đến bắt xe cũng không có nhường cho cô nữa, chia đều mỗi ngày đều phải đợi xe 40 phút mới về đến nhà, hy vọng của Hứa Huyễn dần dần tan biến, ở nơi này ban đêm rét lạnh, ở nơi này đô thị tấp nập, những người sau lưng cô liên tiếp chạy lên phía trước cướp xe của cô.

Cô kiên trì mười ngày, đến ngày thứ mười một, Cô không hề làm thêm giờ nữa, bắt đầu làm việc như những ngày bình thường trước đây.

Đoạn cuộc sống bắt xe này, cô luôn mộng tưởng có một kết thúc tốt đẹp, đáng tiếc chính là, không có như người ta nguyện ước.

Cô cho phép mình ảo tưởng, nhưng dù sao cuộc sống là thực tế, cho nên cô quyết định mỗi ngày giảm bớt một phần ảo tưởng kia, không nghĩ nữa, không nghĩ nữa.

Cô không biết, chính mình đã bao nhiêu lần thể hiện bộ dạng của người thất tình rồi.

2. Chương 2

Gần đây công ty có nhân viên điều động, cấp trên bên ngành của Hứa Huyễn được chuyển đi, lập tức sẽ có người mới đến nhận chức.

Mọi người đối với cấp trên mới này tràn đầy tò mò, buổi trưa cùng nhau ăn cơm liền lôi kéo bộ trưởng nguồn tư liệu Lý Phi Phi hỏi thăm không ngừng.

Lý Phi Phi bị hỏi đến bây giờ không còn sợ người khác làm phiền nữa, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là làm ra một chút thông báo.

“Cấp trên mới là từ Cao ốc Trọng Kim điều tới, trong nghề vô cùng nổi danh. Liên được đề cử đến nơi này, các người nếu đoán không ra là ai thì quả thật quá ngu ngốc!”

Lời của cô lên xuống cứng rắn, đã có người kêu lên: “Vạn Tùng Đào? Chẳng lẽ là Vạn Tùng Đào?”

Lý Phi Phi lựa chọn nhếch cặp lông mày, coi như là chấp nhận. Các đồng nghiệp lập tức trở nên phấn chấn tinh thần, “Thật sự là anh ấy? Trời ơi, công ty cư nhiên có thể mời anh ấy về làm việc, xem ra thật là hạ thấp trình độ của người ta!”

Hứa Huyễn mới vừa tốt nghiệp, nhận công việc còn không có bao lâu, rất hiển nhiên đối với cái tên khiến cho mọi người trở nên kích động này, phản ứng của cô còn chậm chạp hoang mang nhiều lắm.

“Vạn Tùng Đào rất lợi hại sao?” Cô hỏi đồng nghiệp bên cạnh, đồng nghiệp lập tức nhìn cô với ánh mắt phức tạp, “Hứa Huyễn, vấn đề này của em tương đương với hỏi một người sử dụng iphone 4 là Steve Paul

Jobs (cha đẻ của iphone) có phải rất nổi tiếng không, trong nghề của chúng ta, nào có người không biết Vạn Tùng Đào! Chị thật sự thấy xấu hổ thay em!”

Hứa Huyền lập tức lên net tìm kiếm, sau đó cô đối với mình cũng cảm thấy rất xấu hổ. Giới đồng nghiệp lý giải Vạn Tùng giống như lá cờ, mặc dù trẻ tuổi, lại pháp phối tung bay, thành tích nổi bật. Vào thời điểm này mà ai không biết Vạn Tùng Đào, thật đúng là có điểm khác lạ so với thiên hạ.

Mà cùng với xấu hổ, cô còn có giật mình, hưng phấn, phiền muộn, mong đợi.

Nhìn trên màn ảnh một trăm độ tối từng tấm hình, người nọ mặc trang phục tây, mỉm cười mê người, cơ trí mà sáng trong, đáy mắt lóe ra vẻ kiên nghị cùng tự tin, đây hết thấy cũng làm cho Hứa Huyền cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Cô đợi chừng mười buổi tối không thấy anh xuất hiện, giờ phút này anh đang hiện trên màn hình máy tính mỉm cười với cô.

3. Chương 3

Vạn Tùng Đào chính thức nhận chức vào ngày đó, Hứa Huyền vừa hưng phấn vừa khản trương, cô muốn biết anh còn nhớ hay không hơn một tháng trước chính là buổi tối kia, anh đã từng cùng một cô gái đi chung xe.

Mà cô gái kia, chính là cô.

Đáng tiếc sự thật có chút để cho cô thất vọng, anh đối với mỗi một vị đồng nghiệp đều mỉm cười bắt tay, đến chỗ cô thì nụ cười không thay đổi chút nào, hào phóng khéo léo, tao nhã lễ độ, không có gia tăng bất kỳ ngạc nhiên hay thân thiết nào.

Thượng hạ cấp gặp mặt lẫn nhau, giới thiệu nhau một phen, sau đó liền bỏ nhào công việc. Cái này tiết tấu cùng hiệu suất cũng làm người ta sợ, đã không có thời gian chỉ bảo lẫn nhau, người người đều chỉ có thể tự mình thích ứng với toàn bộ hoàn cảnh, nếu như không, cũng chỉ có thể dần dần bị loại bỏ.

Một ngày làm việc gặt gao, đến buổi tối, cấp trên Vạn Tùng Đào nói muốn mời mọi người đi ăn cơm hát Karaoke. Các đồng nghiệp cũng rất tích cực hưởng ứng, Hứa Huyền đi theo đám người phía sau im lặng không lên tiếng. Đồng nghiệp Tiểu Dư đối với phản ứng của cô rất khó hiểu, hỏi cô: “Làm sao em một chút cũng không hưng phấn?”

Hứa Huyền không khỏi hỏi ngược lại cô: “Vậy tại sao chị lại hưng phấn như thế?”

Tiểu Dư không khỏi mắt tròn miệng mở, “Van em, Vạn Tổng tướng mạo phong thái, danh tiếng năng lực, chỉ bằng người nào nhìn vào cũng đủ để hưng phấn đó!” Núp ở đám người sau, cô không khỏi tròn mắt cùng ca ngợi, nháy mắt ra hiệu, “Nói thật, em một chút cũng không có hứng thú với anh ấy sao?”

Hứa Huyền sợ bị cô nhìn ra bí mật nhỏ ở đáy lòng, vội vàng đẩy tay của cô ra, lại vuốt tóc rơi trên trán ra sau tai, chậm rãi thanh minh: “Người nào giống như chị, nhìn thấy nam nhân đáng đáp tốt liền chảy nước miếng đi không nổi!”

Cô tự cho là biểu hiện được vô cùng tự nhiên, không muốn Tiểu Dư lại bình tĩnh coi chừng Cô, trên mặt tất cả đều là có thâm ý khác cười.

“Hứa Huyền, em biết em có một đặc điểm không? Em càng khản trương lại càng không muốn làm cho người ta biết là em đang khản trương, càng sẽ không nhìn được vuốt vài sợi tóc!” (ý là Hứa tỷ nếu đang nói xạo là sẽ vuốt tóc đó =))) Cô hì hì cười xấu xa cũng đi chỉ vào thái dương của Hứa Huyền, “Em, em là đang coi trọng người ta, coi trọng người ta, là coi trọng người ta đây mà?”

Hứa Huyền nghe liền nóng người lên, vội vàng chặn miệng của cô: “Chị đừng nói hươu nói vượn! Chị mới coi trọng anh ta! Cả nhà chị cũng coi trọng anh ta!”

Các cô đang nháo, chợt nghe phía trước có người hỏi: “Đây là người nào coi trọng người nào, tình thế sao lại kịch liệt như vậy?”

Hứa Huyền ngẩng đầu lên, nhìn thấy Vạn Tùng Đào đang xoay người mỉm cười nhìn về phía các cô.

Cô ngậy người một chút.

Hoàn hảo Tiểu Dư cũng không có thật phá, cô dàn xếp trả lời Vạn Tùng Đào: “Vạn Tổng, chúng ta đang nói khi còn bé thích xem phim hoạt hình gì thôi mà! Tôi nói Hứa Huyền khẳng định thích nhất Đại vương bắn thủ, cô ấy lại nói chính tôi mới thích Đại vương bắn thủ nhất!”

Các đồng nghiệp tất cả đều cười lên. Vạn Tùng Đào khoe miệng cũng dương lên: “A? Kia Hứa Huyền, em rất cuộc thích ai?”

Hứa Huyền đầu óc tê cứng. Cô thiếu chút nữa đã nói “Anh”, cũng may tia lý trí cuối cùng đã ngăn cô làm ra chuyện mất mặt.

“ Hồ Lô Oa!” Cô lúng ta lúng túng trả lời.

Nghe đáp án của cô, không biết tại sao những đồng nghiệp kia cười đến càng thêm vui vẻ. Hứa Huyền mặt trở nên hồng lại nóng, sau ót toát ra mồ hôi. Cô thẳng ở trong lòng trách cứ mình, tại sao lại khẩn trương như vậy? Cô rất muốn ở trước mặt Vạn Tùng Đào lưu lại ấn tượng tự nhiên hào phóng.

Coi như anh không có nhớ tới cô là người ai, cô cũng muốn cô lại lần nữa có thể ở trước mặt anh lưu lại một ấn tượng mới, mà không phải như bây giờ một bộ dạng khẩn trương đần độn không biết làm sao cho tốt.

Cô đang âm thầm ai oán, bên tai lại nghe được Vạn Tùng Đào giòn tan cười: “Hảo! Lúc sau chúng ta liền cho Hứa Huyền hát bài Hồ Lô Oa!”

Mọi người tất cả đều reo lên ồn ào cùng trầm trồ khen ngợi, Hứa Huyền vội vàng khoát tay giừng giằng nói: “Em không biết hát cho lắm.”

Vạn Tùng Đào cắt đứt lời cô: “Không quan hệ, anh sẽ giúp em! Anh hát cùng em!”

Mọi người rống càng lợi hại hơn, Hứa Huyền day day thái dương, “Kia. Được rồi!” Cô đối với Vạn Tùng Đào cổ trăn định trở lại rồi mỉm cười, “Sợ rằng muốn liên lụy Vạn Tổng thôi!”

4. Chương 4

Lúc ăn cơm, người hơi nhiều, mọi người tách ra hai bàn ngồi. Vạn Tùng Đào cùng một đám rất có tửu lượng ngồi một bàn, những người khác ngồi một bàn. Hứa Huyền cùng Tiểu Dư vì tránh rượu núp ở một cái bàn khác, hướng về phía món ăn vùi đầu. Mở tiệc không lâu thì phục vụ viên đưa tới đây một chai Mao Thai, Hứa Huyền nói: “Chúng tôi không rượu!” Phục vụ viên nói cho cô: “Vị lãnh đạo kia đưa tới, còn giao phó mỗi người đều phải uống!”

Hứa Huyền cùng Tiểu Dư hai mặt nhìn nhau.

“Vị lãnh đạo mới tới này, nhìn rất nhã nhặn a, không nghĩ tới xuất thủ ác như vậy!” Tiểu Dư cùng Hứa Huyền kề tai nói nhỏ.

Rượu rót rồi, Hứa Huyền ngẩng đầu, thấy bàn kia đã nhiệt liệt hân hoan, các đồng nghiệp đang từng người mời rượu, Vạn Tùng Đào ngược lại tửu lượng giỏi, nên thường xuyên nâng ly cạn ly, đơn giản mặt lại không đổi sắc tim không nhảy, vẫn mỉm cười thông dong như vậy, thông dong lại lộ ra một hào khí, thật là.
. Mê người không nói được.

Thừa dịp không ai chú ý, Hứa Huyền lúc phục vụ viên đưa tới một ly Bạch Khai Thủy. Cô len lén nâng cốc đổ xuống đất, đem nước rót vào trong ly, sau đó quay đầu lại hỏi Tiểu Dư: “Chị có đổ không?” Tiểu Dư cười hắc hắc, cũng làm theo nâng cốc đổ xuống đất.

Hết thấy làm xong, Hứa huyền tự nhận thần không biết quỷ không hay. Ngẩng đầu lên hướng một cái khác bàn nhìn sang, Vạn Tùng Đào đang cùng một vị đồng nghiệp chạm cốc, cũng không có chú ý tới bên này.

Cô thả tâm.

Vừa muốn thu hồi tầm mắt, Vạn Tùng Đào xoay người lại chạm vào ánh mắt của cô. Hứa Huyền cảm giác được lỗ “Ông” lên một tiếng.

Thế nào làm người ta cảm giác giống như rình coi bị phát hiện, thật mất thể diện.

Một lát sau Vạn Tùng Đào xách theo cái ly tới mời rượu. Kính qua một ly, có người tìm rượu cấp cho anh, lại phát hiện tất cả chai rượu cũng đã hết. Vạn Tùng Đào không khỏi cười lên: “Không nghĩ tới mọi người hôm nay cao hứng như vậy!”

Có đồng nghiệp phải gọi phục vụ viên tới đem lại một chai rượu, Vạn Tùng Đào ngăn lại nói: “Không cần, mở thêm một chai nữa thì chúng ta uống đến khi nào? Lát nữa còn phải đi ca hát!” Anh nhìn Hứa Huyền một chút đối với mọi người nói, “Tôi còn phải cùng Hứa huyền hợp ca Hồ Lô Oa nữa đó!”

Mọi người tất cả đều lớn tiếng cười lên.

Vạn Tùng Đào lắc ly rượu trong tay nói: “Như vậy đi, mỗi người một ly, hai bàn chúng ta, cùng nhau làm coi như là kết thúc!” Anh bỗng nhiên lại nhìn về phía Hứa huyền, “Nữ nhân không nên uống quá nhiều, anh nâng cốc đưa về phía cô, ” Đem rượu của em đưa cho anh một ít!”

Rượu còn bốc hơi, mọi người đầu óc nóng lên thay đổi không khí cũng là một điều không kiêng kị, không khỏi ồ ồ ào ào lên .

Hứa huyền lại khổ nhưng nói không được, hai tay xoa xoa cái ly, trong lúc nhất thời không biết mình rốt cuộc có nên hay không đưa cho anh.

Cho anh, lập tức sẽ lộ bí mật; không cho anh, mọi người ồ ồ ào ào lên cỡ nào, sau đó nghĩ một chút thôi sẽ nhìn ra vì sao cô không chịu đưa.

Dù sao có cho hay không đều là lộ, Hứa huyền dứt khoát cắn răng một cái, đem “Rượu” trong ly sang bớt cho Vạn Tùng Đào.

Vạn Tùng Đào bưng “Rượu”, nói hai câu, mọi người cùng nhau uống ly cuối.

Chờ anh uống một hơi cạn sạch, Hứa huyền trong lòng thấp thỏm không dứt. Cô khẩn trương liếc anh, chờ anh phát biểu nghi hoặc.

Nhưng là anh lại chép chép miệng, có thâm ý khác cười nói: “Tối nay Mao Thai này, thật là rượu ngon, uống đều không say!” (nước lã mà say mới hay à nha =)))

Một nhóm người theo phụ họa: “Cũng không phải là!”

Hứa huyền lại ngẩn ngơ.

Anh cứ nhiên không có hơi bày cô!

Tiểu Dư đẩy đẩy cô, vẻ mặt nghi hoặc, dùng ánh mắt hỏi cô: “Chuyện gì xảy ra?”

Hứa huyền hoang mang nhìn lại cô: “Trời mới biết!” Lại quay đầu lặng lẽ đi xem Vạn Tùng Đào, anh đang cùng người khác nói chuyện.

Giống như là cảm giác được cô đang nhìn anh, anh lập tức không để lại dấu vết cũng xoay đầu lại, gương mặt tự tiểu phi tiểu. (cười như không cười)

Hứa huyền trong lỗ tai lập tức “Ông” một tiếng.

Uống rượu xong phải đi ca hát.

Vạn Tùng Đào quả nhiên chọn Hồ Lô Oa muốn Hứa Huyền hát. Kia tập nhạc chính là nhạc thiếu nhi, nhi đồng âm vực cao đến nỗi người lớn hát theo không kịp, Hứa huyền nói gì cũng hát không nổi. Cô nhớ tới

Bạn Tùng Đào nói qua, nếu là cô hát không được, anh giúp cô hát, lập tức tâm cô dao động, cũng không khách khí, cầm một mic khác kín đáo đưa cho Vạn Tùng Đào.

Vạn Tùng Đào cười lắc đầu một cái, theo âm nhạc tiếng hát liền lên cao. Anh tự động điều hạ xuống vài âm vực, cứ như vậy bất kể hát xong. Chung quanh đồng nghiệp tất cả đều nghiêng trái nghiêng phải cười to không ngừng, một ca khúc đem không khí high cực kì. (high là nguyên tác nha, có nghĩa là đỉnh điểm hay đại loại là vậy)

Các đồng nghiệp nhiệt tình đến cực đại, tranh dành nhau ca hát, ngay cả Tiểu Dư giọng hát đánh hổ thẹn cũng không màng, liên tiếp điểm vài thủ.

Hứa huyễn ngồi ở trong góc, thấy vạn Tùng Đào tựa ở một bên trên ghế sa lon xoa trán.

Cô lặng lẽ đứng dậy ra khỏi căn phòng.

Giữ một phục vụ viên, lên tiếng hỏi gần đây có tiệm tiện lợi nào không, xong Hứa huyễn vội vọt ra KTV.

Chỉ chốc lát, trong tay cô cầm rất nhiều bình Krieg trở lại.

Vào lại phòng, cô đem Krieg đặt ở trên khay trà, hất cổ họng kêu lên hai tiếng: “Người nào khó chịu..., thử cái này, uống vào giải rượu rồi hát tiếp!” Mọi người đang chơi hì hục, vừa ca hát vừa uống rượu cũng không kịp, nơi nào còn nhớ được Hứa huyễn cùng nước giải rượu của cô.

Thấy không ai quá mức để ý mình, Hứa huyễn như trút được gánh nặng thở dài ra một hơi, tiện tay một dạng cầm lấy một chai Krieg, đi tới bên cạnh Vạn Tùng Đào ngồi xuống.

“Vạn Tổng, cho anh, uống vào giải rượu, có thể thoải mái hơn một chút!”

Vạn Tùng Đào ngẩng đầu lên nhìn cô một chút.

Hứa huyễn vốn cho là anh say, nhưng là giờ phút này nhìn đáy mắt trong trẻo của anh, không khỏi lại có điểm mê hoặc, tay cầm Krieg cũng không muốn rút lại.

Anh ngăn lại động tác muốn té ra phía sau của cô, nhìn cô cười một tiếng, nhận lấy trong chai Krieg trong tay cô, mở nắp, ngửa đầu uống vào.

“Cám ơn!” Anh đối với cô lắc lư chai không trong tay, mỉm cười nói.

Nụ cười này cùng nụ cười đêm đó anh nói cảm ơn giống nhau như đúc, Hứa huyễn thiếu chút nữa không nhận được hỏi anh: Anh còn nhớ tôi không?

Nhưng là cuối cùng, cô vẫn là nuốt xuống câu nói kia. Bởi vì cô phát hiện khi ở đáy mắt anh, không có dâng lên những tia như gặp những người từng quen biết.

Cô dễ dàng nhận ra anh như vậy, vẫn nhớ mãi không quên; nhưng anh lại một chút xíu cũng không nhận ra. Chuyện này thực để cho Hứa Huyễn có chút ưu thương.

5. Chương 5

Lúc uống rượu ca hát, Bạn Tùng Đào rất thoải mái, nhưng là một khi đụng đến công việc, anh lại lập tức biến thân —— trên mặt không có cái loại ôn hòa mỉm cười, quanh thân cũng sẽ dâng lên không khí khắc nghiệt. Anh ghét nhất người sơ ý, nếu như bởi vì tính không cẩn thận mà đưa đến sai lầm, anh còn có thể tha thứ; nhưng nếu là bởi vì sơ ý mà phạm sai lầm, anh dễ dàng tha thứ một chút nào. Ở công ty của anh, sẽ không được có trường hợp đó xảy ra.

Mà Hứa huyễn luôn luôn không có gì khuyết điểm, chỉ trừ có một chút sơ ý.

Cho nên trong khoảng thời gian này, cô trở thành người bị phê bình luận nhiều nhất. Có lúc bị Vạn Tùng Đào đích thân xuống răn dạy quyết liệt, ngay cả những đồng nghiệp khác đều nhìn không được lo lắng cô sẽ không chịu nổi áp lực cùng nhục nhã mà chạy lên lầu ba mươi sáu nhảy xuống.

Bất quá hoàn hảo, trừ bỏ khóc một mình bên ngoài, Hứa huyển tạm thời còn không có nghĩ đến phí hoài bản thân.

Chính là cô không nỡ bỏ công việc mình gắn bó bao lâu nay, cô bây giờ đối với Vạn Tùng Đào đơn giản tràn đầy cảm giác sợ hãi. Thỉnh thoảng liền thấy anh đối với mình hai hàng lông mày nhíu chặt chỉ ra lần lượt các sai lầm, cảnh cáo cô nếu như cô tiếp tục sơ ý gây ra sai lầm thì không cần tiếp tục làm việc nữa, cuốn gói về nhà là được rồi, đối mặt với sự tàn khốc, cái kính của Vạn Tùng Đào, Hứa huyển chỉ muốn trốn đi thật xa.

Sau đó không lâu tổ bọn họ nhận được một hạng mục IPO mới, một công ty lý lịch hùng hậu vì chiêu bài của Vạn Tùng Đào mà đến, để cho bọn họ giúp đỡ đưa sản phẩm ra thị trường. Một hạng mục không dùng được nhiều người như vậy, bình thường hay phạm sai lầm, Hứa Huyển căn bản không dám ảo tưởng Vạn Tùng Đào sẽ cho nàng vào tổ hạng mục. Khi biết mình là thành viên trong tổ hạng mục, Hứa Huyển ít dám tin tưởng, xác minh nhiều lần mới dám xác nhận đây là thật.

Đây là lần đầu tiên kể từ sau khi tốt nghiệp cô chân chân chính chính được tham gia tổ làm việc, trước vẫn chỉ giúp các đồng nghiệp làm những chuyện lật vặt, rồi công việc công vụ, chưa từng có cơ hội gia nhập vào một tổ làm việc chính thức. Vì thế trong lòng cô có nói không ra sự kích động cùng hưng phấn. Nhìn Tiểu Dư đối với mình ánh mắt hâm mộ, cô tự nói với mình nhất định phải quý trọng cơ hội, không bao giờ được tái phạm để Vạn Tùng Đào có cơ khiển trách.

Thật ra thì trừ hưng phấn, trong lòng cô còn có một chút nghi ngờ. Cô cho là Vạn Tùng Đào không vừa ý với mình, không nghĩ tới anh sẽ cho cô một cơ hội tốt như vậy.

Liên tiếp mấy ngày, Hứa huyển cũng không có tan việc đúng giờ. Cô ở lại trong công ty làm thêm giờ, cố gắng sửa sang các tài liệu. Cô muốn cho mình mau sớm tốt hơn, làm được nhiều việc hơn, ít phạm lỗi hơn.

Vì tiết kiệm thời gian, cô thường đem một hộp mì tôm ăn liền bên mình. Lúc mệt mỏi sẽ xem phim một chốc lát. Hôm nay cô xem chính là *Đỗ Lạp kéo thắng chức*, trong phim *Đỗ Lạp* cùng *Vương Vĩ* vốn là một đôi, nhưng là bởi vì công ty có quy định nội bộ công nhân viên giữa nhau không thể nói yêu thương, không biết nên làm thế nào, hai người vì thế bàn cãi việc hợp hay tan.

Hứa huyển trong lòng có chút ngăn cách. Cô đem phim tắt đi, bắt đầu ngày ngộ.

Dường như công ty bọn họ cũng có một quy định như vậy.

Nhưng là, tại sao không cho công nhân viên giữa nhau nói yêu thương nhau? Cô trăm mối vẫn không có cách giải.

Ngày thứ hai cùng Tiểu Dư tán gẫu về chuyện này, Tiểu Dư rất không sao cả nói: “Ai biết như thế nào? Có thể là sợ hai người đồng tâm hiệp lực đánh đổ công ty!” Hứa huyển tức giận liếc cô một cái, “Thật không nên trông cậy vào chị có thể cho em một đáp án đánh tin cậy!”

Buổi tối Hứa huyển như cũ ở lại công ty làm thêm giờ. Đang đói bụng tính toán ăn mì, sau lưng tổng giám đốc từ phòng làm việc bước ra. Hứa huyển nghe tiếng quay đầu lại, thấy Vạn Tùng Đào đang tiến về phía mình.

“Còn chưa đi?” Hai người cơ hồ đồng thời hỏi, hỏi xong lại không hẹn mà cùng cười lên.

Sau khi tan việc Vạn Tùng Đào là người hết sức ôn hòa, “Làm thêm giờ khổ cực như vậy còn ăn mì tôm? Quá ngược đãi mình!” Anh nhìn hộp mì trong tay Hứa Huyển cười nói.

Hứa huyển lắc lư mặt hộp, hỏi Vạn Tùng Đào: “Có muốn hay không cùng nhau ăn?”

Vạn Tùng Đào gương mặt xin miễn thứ cho kẻ bắt tài, “Cùng nhau ăn thì có thể, nhưng là không thể ăn mì liền tiếp nhiều ngày được!” Anh đi tới chỗ Hứa huyển, cầm lấy hộp mì trong tay cô để xuống, “Ngày ngày ăn mì sẽ bị béo phì, ăn nhiều như vậy em đều không ngăn sao? Hôm nay không nên ăn nữa, đi, anh mời em một phần ăn ngon!”

Hứa Huyền sững sờ theo Vạn Tùng Đào lên xe của anh. Ở trên xe, cô rất cục không nhìn được hỏi anh: “Làm sao anh biết em ăn mì đã nhiều ngày?”

Vạn Tùng Đào khoe miệng giơ giơ lên, tự tiểu phi tiểu: “Mấy hộp mì em giấu dưới bàn làm việc ngày càng giảm đi!”

Hứa Huyền ho khan một tiếng, vuốt vuốt thái dương: “Em cho rằng anh không có nhiều thời gian đến mức chú ý dưới bàn làm việc của nhân viên có gì?”

Vạn Tùng Đào lần này bật cười: “Chỉ cần anh không chú ý dưới bàn của tất cả các nhân viên là được!” Lời của anh để cho Hứa Huyền tâm đập bịch bịch, “Chẳng qua là em luôn phạm sai lầm, nếu anh không chú ý quan sát, không yên lòng!”

Hứa Huyền cúi đầu.

Trước khi xuống xe, cô lấy hết dũng khí nghiêng đầu đối với Vạn Tùng Đào nói: “Vạn Tổng, xin anh tin tưởng em! Em nhất định sẽ không tái phạm sai lầm nữa! Thật!”

Vạn Tùng Đào nhìn cô tràn đầy mỉm cười, không nhận lời của cô, chỉ nói là: “Sau khi tan việc, không cần gọi là Vạn Tổng!”

Hứa Huyền ngơ ngẩn, “. Được, vậy kêu anh là gì?”

“Tùy em!” Vạn Tùng Đào cười híp mắt nói, “Tùng Đào hoặc là Will, cũng có thể!” Nói xong đẩy cửa ra xuống xe trước.

Hứa Huyền có chút kinh hồn.

Tùng Đào.

Cứ coi như cô có gan đi, cô cũng không dám thân mật gọi anh như vậy.

6. Chương 6

Vốn là tưởng hai người chỉ ăn một bữa cơm đơn giản, kết quả vừa xuống xe đã gặp một nhóm người quen. Những người đó bất chấp tất cả lôi kéo bọn họ cùng nhau ăn. Thật sự khó xử quá, Vạn Tùng Đào hỏi ý Hứa Huyền: “Nếu được, thì cùng bọn họ đi ăn, nếu như cảm thấy khó thì tìm lý do nói thân thể không thoải mái!”

Hứa Huyền nhìn trên mặt anh cái loại nụ cười hơi bất đắc dĩ, trái tim có chút tê tê, lập tức nói: “Không có chuyện gì, chỉ cần không tạo cho anh thêm phiền toái, em sao cũng được!”

Chờ vào bàn tiệc nhóm người kia im lặng để cho Vạn Tùng Đào giới thiệu Hứa Huyền. Vạn Tùng Đào đứng lên đối với bọn họ nói: “Đây là cấp dưới của tôi!” Nhóm người kia lập tức không tin, thẳng kêu la: “Ít lời! Anh từ khi biết cậu có khi nào thấy cậu đưa nhân viên đi ăn đâu!” Một người mập mạp trực tiếp đối với Hứa Huyền nói: “Muội muội, đừng sợ, nói cho ca ca, em là ai? Ca ca không phải là người xấu!”

Hứa Huyền hé miệng cười lên, “Em thật sự là nhân viên của anh ấy!”

Người nọ vùng tay lên, “Đối!” Nghiêng đầu rồi hướng những người khác nói, “Bất kể các người có tin hay không, dù sao tôi vẫn là không tin!” Anh lại quay đầu trở lại nhìn Hứa Huyền, chỉ vào Vạn Tùng Đào nói với cô, “Muội muội, đừng đùa ca ca nữa, lão Vạn kia, chính mình đã tự lập nên một quy định không cùng đồng nghiệp ở chung một chỗ, em bây giờ lại nói với ca ca là nhân viên của tên này? ! Cái gì cũng không nên nói nữa, muội muội, em liền bị phạt ly rượu này đi!” Vừa nói vừa nâng cốc thúc ở trước mặt Hứa Huyền.

Hứa Huyền trái tim cuồng loạn, ngẩng đầu nhìn hướng Vạn Tùng Đào. Anh lại mặt thong dong, cầm lấy ly rượu trước mặt cô đối với người kia nói: “Bàn Tử (dùng để nói một người mập mạp tròn tròn), đừng nói

hương nói vượn trước mặt cô ấy, chúng tôi cùng tăng ca đến bây giờ, cùng tan ca nên ăn cơm tối với nhau cũng không được sao? Tại sao có thể gọi ở chung cùng một chỗ?”

Bàn Tử không buông tha khiến trách: “Dù sao trước giờ dù có tăng ca cũng không thấy cậu mang nhân viên nữ cùng ăn cơm !”

Vạn Tùng Đào xin tha: “Phải, tôi cũng không nói gì được với anh nữa rồi, ly rượu này tôi uống, anh cũng đừng can thiệp nữa, chúng ta không phải đến đây ăn cơm sao? Tôi đang nói bụng đây!” Vừa nói hơi ngửa đầu nâng cốc uống.

Bàn Tử hắc hắc cười: “Là cậu đói hay tiểu muối muối này đói?”

Vạn Tùng Đào từ trên bàn nhặt lên một bộ chiếc đĩa hướng Bàn Tử trên mặt đập tới, “Bàn tử chết bầm, ngậm miệng lại cho tôi!”

Bàn Tử vừa tránh vừa gọi: “Phải, phải, bắt đầu động thủ rồi sao, anh đây im lặng là được!”

Món ăn từng thứ được bưng lên, Vạn Tùng Đào ghé vào Hứa huyên bên tai lặng lẽ nói: “Ăn nhanh đi, sau đó nhóm quý này chắc chắn sẽ mời rượu em, khi đó em sẽ không ăn được đâu! Nhưng mà nhớ, không cần uống, giao cho anh là tốt rồi!”

Hứa huyên hướng anh gật đầu, không biết tại sao, chẳng đem mặt mình đổ đến mang tai. Nhận thấy được đáy mắt anh giống như mang theo một chút nụ cười bất đồng, cô vội vàng thu hồi ánh mắt chôn đầu về hướng chén canh, nhịp tim giống như đang đánh trống liên tục.

Theo như lời Vạn Tùng Đào nói, đám người kia đích thị là sâu rượu, chưa ăn đã bắt đầu rót rượu mời Hứa Huyên, nhưng mà đều bị Vạn Tùng Đào cản lại. Đến gần tàn cuộc, Vạn Tùng Đào đã có chút say. Hứa huyên cũng không tốt hơn, đỏ mặt giống như sốt cao. Cô lúc sau không đành lòng nhìn Vạn Tùng Đào liên tục bị chúc rượu thay mình, nên cũng thay anh uống mấy ly.

Tất cả mọi người đều uống rượu, ai cũng không thể lái xe được nữa, không thể làm gì khác hơn là từng người thuê xe trở về.

Lúc chờ xe, Hứa huyên xoa xoa tay, Vạn Tùng Đào hỏi cô: “Lạnh không?” Cô lắc đầu cười khan: “Không lạnh, chẳng qua là không chà xát tay, không biết nên làm gì nữa!” Vạn Tùng Đào cũng cười, “Vậy đêm hôm đó em cũng là bởi vì không biết nên làm gì nên mới chà xát tay sao? Anh còn tưởng rằng em đang lạnh đây! Đáng thương !”

Hứa huyên sợ sệt run một cái. Rượu còn kích thích đầu óc cô quay cuồng, thật lâu cô mới suy nghĩ ra một chuyện.

“Anh cứ nhiên nhớ ra em? Em còn tưởng rằng anh căn bản đã quên.” Cô sâu kín nói.

Xe tới, Vạn Tùng Đào kéo cửa xe ra phía sau để cô đi vào, sau đó cũng tự mình cũng ngồi vào phía sau.

“Anh giống như người có trí nhớ thật không tốt sao?” Anh hướng về phía cô mỉm cười, “Anh ngày đó chẳng qua là xe hư, đầu óc cũng không hư!”

Nhìn anh cười mê người hướng mình mỉm cười, Hứa huyên lập tức cái gì cũng nghe không rõ, chỉ nghe trong lỗ tai lại “Ông” kêu lên. (mê trai quá chị ơi =)))

7. Chương 7

Mặc dù trải qua một đêm khiến người ta có nhiều suy nghĩ kì lạ, nhưng là Hứa Huyên cảm giác Vạn Tùng Đào đối với mình cũng không có cái thay đổi. Lúc làm sai chuyện đều bị mắng thậm tệ, đến một chút tình cảm cũng không lưu. Hứa huyên lại bị anh dạy dỗ đến bật khóc nhiều lần.

Nghiêm trọng nhất là lần thứ nhất, Hứa huyển chẳng qua là quên chỉnh sửa lại một phần bản thảo, lúc họp công ty Vạn Tùng Đào ngay ở trước mặt lãnh đạo và đồng nghiệp, không chút lưu tình phê bình cô rất thậm tệ. Cô không nhịn được mặt mũi, hội nghị vừa kết thúc lập tức chạy đến phòng vệ sinh khóc rống lên. Tiểu Dư khuyên cô: “Đừng khóc Hứa Huyển, anh ta cũng không phải là nhắm vào một mình em, người nào làm sai chuyện gì anh ấy cũng mắng như vậy!”

Hứa Huyển không cho là như vậy, cô cảm thấy trong tất cả những người hay mắc lỗi, thật sự chỉ có cô là bị trừng phạt nghiêm khắc nhất, hà khắc nhất.

Liên tiếp mấy ngày Hứa huyển luôn tránh mặt Vạn Tùng Đào, văn kiện có thể để cho người khác đưa giúp, xin chỉ thị cũng có thể tìm người có quyền lực để xin phép, nếu thật sự trốn không thoát thì vội vàng chào hỏi qua loa rồi bỏ đi, buổi tối muốn tăng ca cũng nhất định phải nhìn chính xác Vạn Tùng Đào đã đi cô mới lưu lại, nếu không thì ôm cứng cái Computer chạy đến StarBuck còn hơn.

Hạng mục đã đến thời điểm đưa đi xét duyệt, lại tạm thời xảy ra chút trục trặc, trước mắt có chút không quá lạc quan, tất cả mọi người loay hoay bề đầu sứt trán. Vì vậy Vạn Tùng Đào thật cũng không có thời gian cùng cô so đo. Chẳng qua là có ngày tăng ca thêm đến nửa đêm, anh xuống lầu mua cà phê thì thấy cô, cũng tới đây nói với cô hai câu.

Câu thứ nhất là: “Đã trễ thế này, còn muốn tăng ca ở công ty, nơi này không an toàn.”

Câu thứ hai là: “Đừng bực bội, anh nghĩ em hiểu được đạo lý, yêu nhiều, trách cứ nhiều.”

Nói xong anh liền đi, lưu lại Hứa huyển một mình ôm Computer ngồi ở Starbucks quay cuồng đến gần người.

Một tuần lễ sau hạng mục phải đưa cấp trên đi thẩm phê. Trước khi đi chứng giám, tất cả mọi người đều rất khẩn trương, trục trặc bất thường kia đành phải phớt mắt cho hoàn cảnh. Bọn họ cũng gửi hy vọng vào Vạn Tùng Đào, trông mong anh có thể hoàn mỹ thông qua thẩm hạch của cấp trên.

Bọn họ biết, thời khắc này Vạn Tùng Đào cũng không nhẹ nhàng, mặc dù anh trước kia đã làm nhiều hạng mục như vậy, nhưng cái nào cũng không có khó giải quyết như cái hạng mục này.

Bọn họ không dám gõ cửa phòng thúc dục anh lên đường, bọn họ biết trong lòng anh nhớ rõ.

Một nhóm người đang làm việc thì một vị thư ký đến gọi Hứa Huyển.

“Hứa Huyển, Vạn Tổng mời người lên phòng!”

Hứa huyển vội một cái đứng lên, con mắt mở to hướng cửa phòng Vạn Tùng Đào đi tới.

Mới vừa vào đến cửa là một trận kinh thiên động địa.

Là Vạn Tùng Đào, anh chờ ở cửa, đợi cô vừa tiến đến anh liền lập tức đóng cửa, lại một tay cầm tay cô kéo tới áp vào tường, dán thật chặt vào cô, hỏi: “Hứa huyển, anh hiện tại muốn hôn em, có thể không?”

Hứa huyển ngơ người. Chưa kịp phản ứng thì anh đã dùng sức hôn lên môi cô.

Anh hôn rất hung mãnh và kích động, Hứa huyển có chút giật mình. Chờ anh buông cô ra thì cô trợn to hai mắt vội vàng hô hấp, cái gì cũng nói không ra được.

Ngược lại đây mắt anh có chút áy náy, “Thật xin lỗi, anh chỉ là . . . có chút lo lắng!”

Hứa huyển nhìn anh không chớp mắt, thở gấp hỏi: “Vậy bây giờ cảm thấy thế nào?”

Anh ánh mắt thâm thúy không thấy đáy, “Còn có một chút, nhưng mà, đã tốt hơn nhiều!”

Hứa Huyển vịn vai anh một cái áp người vào, không do dự một chút nào hôn lên môi anh.

Anh ngẩn người một chút, lập tức phản công. Cách một cánh cửa, người ở bên ngoài đang nóng lòng chờ đợi, người ở bên trong lại một mảnh ôm hôn.

Thật lâu sau, cửa mở ra. Vạn Tùng Đào bước chân thông dong tự tin đi ra. Đi theo phía sau Hứa Huyển gò má ửng hồng không ngừng vuốt tóc ra phía sau. (a, chị sắp sửa nói xạo =)))

“Đi thôi!” Vạn Tùng Đào thoải mái tự nhiên gọi mọi người, “Chúng ta lên đường!”

8. Chương 8

Trải qua chờ đợi vô cùng lo lắng, rốt cục truyền đến tin tức tốt lành.

Hạng mục được thông qua!

Tất cả mọi người giống như tâm trạng chân động nhảy nhót không ngừng, cao hứng thiếu chút té xỉu.

Theo thường lệ hạng mục sau khi thông qua, tan việc mọi người muốn cùng đi ăn mừng. Cả buổi chiều tất cả mọi người rất kích động, vừa chờ tiệc buổi tối vừa ôn lại các chi tiết nhỏ của hạng mục.

“Cậu biết không” có một đồng nghiệp đối với một đồng nghiệp khác nước bọt tung tóe miêu tả, “Vạn Tổng được gọi là hoàn hảo trong một nghìn hoàn hảo! Tất cả vấn đề, bất kể khó khăn rắc rối, hoàn toàn không làm khó được Vạn tổng của chúng ta, đều bị anh khí thế của anh giải quyết hết!”

Hứa huyễn không nhịn được ở một bên lắc đầu. Người này hiển nhiên quá hưng phấn, ngay cả thơ ca cũng dùng lung tung. Vốn là chính cô cũng đang hưng phấn, không chỉ có bởi vì hạng mục thông qua, mà bởi vì.
.....

Nghĩ đi nghĩ lại, mặt của cô không khỏi đỏ lên.

Đang âm thầm ngượng ngùng, chợt nghe một mảnh xôn xao. Cô ngẩng đầu lên, thấy Tiểu Dư bộ dạng giống như đầu xe lửa xông tới.

“Huỳnh Huỳnh, Huỳnh Huỳnh, không xong! Mới vừa ta nghe thông báo nói Vạn Tổng muốn từ chức! Nói là đơn từ chức đã sớm nộp lên, chỉ chờ hạng mục làm xong là đi ngay!”

Bút trong tay Hứa Huỳnh không do dự rơi xuống đất.

Tất cả mọi người vây tới, hỏi cô: “Hứa huyễn cô một chút cũng không biết sao? Buổi chiều cô bị Vạn Tổng đơn độc gọi đi lâu như vậy, anh ta cái gì cũng không nói cho cô biết sao?”

Hứa huyễn kinh ngạc lắc đầu.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Vạn Tổng tại sao phải đi? Vừa tới không lâu, lại làm việc tốt, hạng mục cũng thông qua rồi, tại sao phải đi? Khó gặp được một vị lãnh đạo vừa ý như vậy, mặc dù thẳng thắn phê bình chúng ta, nhưng đó cũng là vì chúng ta phạm lỗi, anh ấy tổng thể chỉ vì muốn tốt cho chúng ta! Thật không hi vọng anh ấy đi!”

Hứa huyễn trong lòng rối loạn, cái gì cũng nghe cũng không lọt.

Một lát sau mọi người đều đến xem Vạn Tùng Đào ôm thùng giấy từ trong phòng làm việc ra ngoài, tất cả đều cứng người không biết nói gì.

Ngược lại là Vạn Tùng Đào mở miệng trước: “Thế nào cũng không cần lo lắng? Không phải là cùng nhau ăn cơm sao! Cùng đi đi! Bui vẻ lên chút, coi như tiệc chia tay cũng được!”

Mọi người lúc này mới chậm rãi đi xuống lầu dưới.

Trong thang máy, Hứa Huỳnh đứng bên cạnh Vạn Tùng Đào. Cô rất muốn hỏi anh tại sao từ chức, nhưng là tất cả mọi người đang ở đây, cô cũng không dám mở miệng.

Đợi đến ăn uống được một lúc, không khí mới coi là khá hơn một chút. Mọi người luân phiên mời rượu Vạn Tùng Đào. Thừa dịp mời rượu hỏi anh vì sao từ chức, anh chẳng qua là cười cười, không nói gì, uống xong rượu lại làm như vô ý nhìn Hứa Huỳnh một chút.

Đến phiên Hứa huyển cùng Tiểu Dư mời rượu. Về sau uống xong, Tiểu Dư về chỗ ngồi, Hứa huyển lại không đi. Cô lấy hết dũng khí, hỏi Vạn Tùng Đào vì sao từ chức.

Mọi người cho là Vạn Tùng Đào cũng sẽ cười cười không nói gì. Kết quả bọn họ đều nghĩ sai.

Vạn Tùng Đào đặt ly rượu lên bàn, xoay người nhìn Hứa huyển, một phen ôm cô vào trong ngực, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói một câu.

Hứa huyển lập tức bật khóc .

Một bên các đồng nghiệp không nghĩ tới sẽ là cục diện như vậy, trong lúc nhất thời tất cả đều thất thần, ước chừng vài giây sau mới hiểu được nên ồn ào hẳn lên.

Vạn Tùng Đào buông Hứa Huyển ra, hướng về phía mọi người ôm quyền xin khoan dung, mọi người ép anh tới cùng hỏi mới vừa rồi cùng Hứa Huyển nói cái gì, có phải hay không ba chữ “Anh yêu em”.

Vạn Tùng Đào hướng Hứa Huyển khêu mi, “Mọi người hỏi cô ấy chẳng phải sẽ biết sao!”

Mọi người liền không hện mà nhìn Hứa Huyển.

Hứa Huyển trên mặt hiện tại còn đọng nước mắt, trên mặt lại vô cùng rực rỡ cười cười, lắc đầu một cái nói: “Anh ấy sẽ không nói những lời như vậy!”

Sau bất kể dù mọi người chốc rượu ép hỏi thế nào, ai cũng không thể hỏi ruột cuộc Vạn Tùng Đào đã thì thầm với Hứa Huyển cái gì.

Cho đến thật lâu về sau, Tiểu Dư uy hiếp Hứa Huyển nói: “Em nếu không đem chuyện cũ nói cho thật rõ ràng, chị ngày mai sẽ cự tuyệt không làm phụ dâu!” Hứa huyển mới bất đắc dĩ nói cho cô biết, ngày đó Vạn Tùng Đào rốt cuộc nói với cô cái gì.

—— anh nói: anh từ chức, chính là muốn giống như bây giờ, không cần quan tâm đến quy định của công ty, muốn ôm em, liền quang minh chính đại ôm em!

Tiểu Dư cảm thấy, lúc Hứa Huyển nói những lời này, trên mặt đơn giản là hạnh phúc ào ra thiếu chút dìm chết người.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muon-om-em-nhu-bay-gio>